

Irena Meisnerová

Irena Meisnerová se narodila v roce 1956 v Praze. Více než 30 let pomáhala s výchovou a učením dětí, které měly složitější životní podmínky. Podílela se na spoustě projektů, které jim měly pomoci ve vzdělání. Irena Meisnerová je hrdou žižkovskou patriotkou.

Já jsem vyrůstala na Žižkově, a podotýkám na dolním Žižkově, na což jsem patřičně hrdá. Jako Žižkov je mi strašně blízky. Žila jsem tu do 27 let.

A jaký byl Žižkov jejího dětství?

Krásný, krásný. Takový specifický, prostě Žižkov byl vždycky takový, jak se říká město ve městě.já na něj nenechám dopustit.

Na Žižkově začala chodit i na základní školu.

Já jsem chodila na „Havličák“ do školy a měli jsme tam strašně dobrou partu dětí. Byli tam Romové, „neromové“ a všichni jsme tak nějak vycházeli velmi dobře, bez jakýchkoliv problémů.

V roce 1992 začala pracovat na základní škole Havlíčkovo náměstí jako zástupkyně ředitele. O rok později se stala ředitelkou. Jak ji tahle práce bavila?

Naplňovala mě hodně, protože tady byly velký výzvy přede mnou. Když jsem sem nastoupila, tak tady byla fluktuace učitelů asi 80 %. Prostě tady nikdo nevydržel. A já jsem si říkala, že to musím změnit.

A jak by po těch letech školu charakterizovala?

V jedné věci je tahle škola si myslím výjimečná, a to v takový v atmosféře té školy. Ta atmosféra je si myslím vidět, když k nám někdo přijde, tak vždycky to říká, že to tak nějak z té školy číší. A to bych chtěla, aby to fungovalo takhle dál.

Později byla škola přestěhována a změnila název na Základní škola Cimburkova. Bohužel, po rozhodnutí Městské části Praha 3 bude Základní škola Cimburkova postupně zrušena.

Mě to strašně mrzí, protože si myslím, že jsme dosáhli takového skoro optima. Máme tady opravdu multikulturní učitele, asistenty, máme tady speciální pedagogy, máme tady sociálního pedagoga, máme tady psychologa, výchovného poradce a všechno funguje, není to formální věc. Samozřejmě, že mě to mrzí. Bojovali jsme, bojovali jsme dlouho a nevybojovali jsem to. Nešlo to.

I když je paní ředitelka už v důchodu, pořád je hodně aktivní. Stará se o svou rodinu, své pejsky a vede mělnickou pobočku Svazu invalidů. A co by chtěla vzkázat mladým?

Aby byli sví, vážili si svobody a uměli prosadit své názory. To je myslím hodně důležitý. A hlavně, aby se vzdělávali. A nemusí to být střední škola nebo vysoká škola. Aby se prostě vzdělali v tom, co je baví. Někdo prostě rád šije, někdo, aby byl dobrá kadeřnice, někdo, aby byl automechanik. Aby prostě každý dělal to, co je mu blízky, co ho baví a co umí.